

Polovica

I.

Spoza chladničky vyšlo slnko. Hana pristúpila k oknu a rozospato sledovala ako sa medzi hodvábnymi oblakmi zabíja stíhačka. Naozaj.

Šimon potichu otvoril vchodové dvere. V dlani držal vyzuté sandále. Pomaly prešiel chodbou a zarovnal topánky, ktoré pretŕčali cez okraj police. Hanine topánky. Presne tie, čo rady zakopávali o predmety, ktoré si iné lodičky a adidasky vôbec nevšimli. Z kúta zodvihol sklenenú guľku, vzdychol si a položil ju na stôl.

Hana na muža zamávala hustým obočím ako krídlami. No áno, včera sa snažila nájsť mnohým veciam v byte svoje pôvodné miesto, ale tú zatúlanú guľku premiestniť nemohla. Obyčajná dúhovka. Drzaňa, čo pľula na rokmi zabehnutý systém.

- Ako bolo? - prehovorila prvá.

Šimon ju pobožkal na líce a Hana sa jemne odtiahla. Čím boli spolu dlhšie, tým boli neohrabanejší. Viac ako keď mali kostrbatých sedemnásť. Keď mu vtedy po prvý raz ukázala svoje prsia, bezbranne sa pozvracal. Samozrejme, že prsia za nič nemohli. To len školská jedáleň hrala s jeho citlivým žalúdkom priveľmi zákerné hry. Špeciálne hnedé mäso s hnedou omáčkou.

Hodiny na stene sa hlučnejšie roztikali.

Hana hľadela cez sklenenú guľku, čo jej obrátila kuchyňu naopak. Na strope stál stôl, stoličky, na jednej z nich žena v slabozelenej nočnej košeli. Vedela sa zmenšiť, keď si to okolnosti vyžadovali. Zaliat' sa do skla. Ako nejaký sprostý okamih. Alebo hmyz. Len ju to už prestávalo baviť. Na počkanie sa zmenšovať.

- Normálne. - konečne odpovedal muž, zapol rádio a posadil sa oproti Hane. - Zase zomrel jeden chlapík pred koncom smeny. Ako naschvál. - odtrhol si kúsok z hrozna položeného na stole a vložil si ho do úst.

- Aha.

Odvrátila zrak, aby si spomenula na iné pery, ktoré včera v parku hltali z toho istého strapca. Hrozno mizlo za zamknutými perami. Počula ako vystrekovalo. Prevaľovalo sa na jazyku. Hľadela na tie pery, akoby jej šepkali všetky tie medové reči, ktoré sa nesmú hovoriť.

Hrozne chcela byť to hrozno.

Prestaň, do pekla! Okríkla samu seba. Ale nie, nejaká ruka šibnutej romantičky stlačila v Haninej hlave Play. Z rádia vytekala Lucia Piusi. A už ju má. Hana už sedí vo filmovom klube a namotáva sa na vlastný kotúč. Sleduje krátkometrážnu nezávislú snímku o

prudkej vášni. A láske. Hana celkom presne vie, že za to šibnutá z jej hlavy schytá po papuli. No odrevú si to spoločne. Ja to seriem, prudko sa jej zalomí obočie pri koreni nosa.

- Na čo myslíš?

- Na nič... - zasypala si tvár vlasmi a odišla zaliat' poskrúcané lístky zeleného čaju.

Čajník zapraskal, lístky sa rozvíjali a klesali ku dnu.

Hodiny ukrajovali z dňa.

- Na obed bude bravčové? - muž pichol ukazovákom do mäsa. Okolo sa motala mucha s odtrhnutým krídlom. Šikovne ju rozpučil.

- Rezne.

Rozmrazené prasačie svaly už Hanu vyčkávali v miske pod oknom.

- Sa pozri, aké mám na košeli flaky. Kúp nejaký normálny prášok na pranie...

Hana otvorila chladničku a zachichotala sa. Vytiahla z nej hlavu a na pol úst utrúsila:

- Prepáč.

Naozaj sa hanbila. Vždy keď sa s mužom v nedeľu pohádala, opľula mu pri večernom žehlení košeľu. Nedeľa bola siedmym dňom stvoreným na hádky. Pľuvanec vždy veselo vysušila napařovacou žehličkou. Áno, bolo to infantilné. Ale také sladké, rozpačito sa usmievala.

Tikot hodín prehlušil ostrý, piskľavý zvuk. Celkom slušne rytmizovaný. Šimon prudko čkal. Hana na neho zagánila.

- Si píš, že to - up! - robím naschvál.

Ani sa nepohla. Zazerala.

Slnko premietalo na stenu tieň zelených jabĺk. Asi tak kilo. Kým prelezie kuchyňu, zdúchnem. Vezmem so sebou upratovačku, kuchárku, pestúнку,

- Up!

masérku, aj práčku,

- Up!

zákopovú vojačku a gejšu.

- Up!

Všetky spolu zdrhneme.

Podišla k nemu, zhlboka sa nadýchla, aby mohla zo seba všetko rýchle vysypať.

- Mami... - z detskej izby vybehli bosé chodidlá, odrazili sa od lesklej podlahy a objali Hanine bedrá.

Hodiny si ani netikli.

II.

Šimon otvoril dvere a potichu vošiel do bytu. Pri okne stála Hana v priehľadnej nočnej košeli. Zaostril zrak na jej dve oblé polovice zadku. V podbrušku mu zaskučalo. Na okamih dostal chuť schytiť ju za dlhé vlasy a vziať si ju nežne zozadu. Lenže bol unavený. A trtkat' Hanu bola ťažká robota. Skoro taká ťažká ako s ňou žiť.

Radšej si odložil topánky do police a zrovnal kusy, ktoré prečnievali. Zdvihol nejakú guľku a položil ju na stôl. Pozrel na Hanu. Vzdychoľ si. Spod nočnej košele ho zreteľne sledovali tmavé bradavky. Očká na stopkách, preletelo mu skôr lonom ako hlavou.

Hodiny na stene sa hlučnejšie rozťikali.

- Ako bolo? - prehovorila prvá.

Šimon ju pobožkal na líce a Hana sa jemne odtiahla. To si nemusela, urazil sa. Už v noci cítil ako mu niečo obhryzkáva spodnú peru. Nebola to milenka, ale herpes simplex. Zatiaľ takmer neviditeľný. Vírus bez bunkovej steny, čo mu do večera požuje tretinu tučnej pery. Vyše týždňa ho bude všade nosiť ako piercing. Zjavne to niekoľkým známym zlepší náladu.

Asi si odrežem hlavu a hodím ju do kontajnera. Triedený odpad. Stratené hlavy. Vyprázdňujeme raz za týždeň, trochu cynicky sa usmial a všimol si Hanu, ktorá uprene hľadela cez sklenenú guľku. Zdalo sa mu, že aj žene hlava iba zavadzia. Zbytočne ju komplikuje. Keby bola len oblé, hladké a voňavé telo, presýpala by sa mu častejšie v dlaniach. Bez hláv by spolu vedeli byť šťastní, veselí. A vytrtkaní.

- Normálne. – konečne odpovedal, zapol rádio a posadil sa oproti Hane. - Zase zomrel jeden chlapík pred koncom smeny. Ako naschvál. – odtrhol si kúsok z hrozna položeného na stole a vložil si ho do úst.

- Aha.

Videl ako Hana odvrátila tvár, akoby pred ním stiahla rolety. Na ľavý ukazovák monotónne namotávala prsteneč z dlhých vlasov, pravým kreslila okolo bradavky nepochopiteľné obrázky. Šimon hľadel na svoju ženu a zdala sa mu vzdialenejšia ako hocijaká cudzia žena. Napriek tomu alebo práve preto mu v podbrušku opäť zaskučalo.

Z rádia znela hudba ako stvorená na rannú kefovačku na stole.

Ja to seriem, prudko vzdychoľ. Vedel, že má v Haninom zastretom pohľade svoje prsty. No, skôr svoje reči, nadávky alebo tvrdé mlčanie. Ale zdalo sa mu, že už s tým prestal a že už jazdia len po zlatej strednej štvorprúdovke, kde sa havárie vyskytuje ojedinele. Ak, tak raz do týždňa. Tak o čom stále točí?

- Na čo myslíš?

- Na nič... - zasypala si tvár vlasmi a odišla zaliať poskrúcané lístky zeleného čaju.

Dobre poznal jej nič. Nikdy nemyslela na nič. Šimon mal dni alebo skôr minúty, keď sa snažil dešifrovať, čo asi v skutočnosti znamená to, o čom hovorí. Išiel sa zbláznit' z toho množstva otáznikov, na ktoré sa nedal chytiť žiaden poctivý sumec. Hovor na mňa s výkričníkmi, chcelo sa mu revať. A tak mlčal. Ako Hana. V nedeľu zvykli ticho zajedať bublaninou. Keď došla, prikradli sa hádky.

Hodiny ukrajovali z dňa.

- Na obed bude bravčové? - muž pichol ukazovák do mäsa. Okolo sa motala mucha s odtrhnutým krídlom. Šikovne ju rozpučil.

- Rezne.

Vyzliekol si košeľu a pozorne si ju prezeral.

- Sa pozri, aké mám na košeli fl'aky. Kúp nejaký normálny prášok na pranie...

Hana sa tlmene zachichotala.

- Prepáč.

Šimon sa otočil k oknu s myšlienkou, že Hana nie je normálna. Nakoniec, bola to jeho mantra. Sledoval prúd áut, čo sa plazil po hlavnej. Práve mu pod oknom prešla druhá Honda civic. Naštval sa, pretože nová Honda civic bolo v meste hlavne Šimonovo auto. Radšej pozrel na tučné oblaky. To bola zase Hanina parketa. Žasnúť nad načáčanou oblohou. Kdesi čítala, že za oknom je veľká izba pod oblohou, kde ešte stále patrí každý sám sebe. Šimon si znova spomenul na svoju mantru a prudko začal čkať.

Hana na muža zagánila.

- Si píš, že to - up! - robím naschvál.

Zazerala na neho veľkými zelenými očami i bradavkami. Fixovala ho hebkým trojuholníkom.

- Up!

Všetkými očami striehla na korist'. Šimon sa vzrušene zachvel.

- Up!

Keby som na teba teraz skočil, odhryzneš mi z hlavy.

- Up!

Modlivka zelená. Podišla k nemu a pootvorila ústa.

Náhle si spomenul na svoju veľkú, mäkkú a teplú mamu.

- Mami... - z detskej izby vybehli bosé chodidlá, odrazili sa od lesklej podlahy a objali Hanine bedrá.

Hodiny si ani netikli.